

Література

1. Gail F. Melson, Ph.D, опубліковано в издании «Люди, животные, окружающая среда», осень 1990. — С. 15–17.
2. Панов В.И. Экспсихология развития индивидуальности.
3. Netherwood, Cathy. Австралийские родители. — Авг-сент, 2002. — С. 46.
4. Физиология человека. — 1999. — том 25. — №6. — С. 56–60.
5. Медицинская реабилитация, культурология и физиотерапия. — 2001 — №3. — С. 10-13.
6. Дошкольное воспитание. — 1999. — №2. — С. 116–118.

ОРГАНІЗАЦІЯ СИСТЕМИ САМОСТІЙНОЇ РОБОТИ СТУДЕНТІВ У СУЧАСНИХ ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДАХ

Яланська С.П.

Полтавський державний педагогічний університет імені В.Г. Короленка

У зв'язку із входженням України в єдиний освітній Європейський простір, значна увага приділяється формуванню висококультурної особистості, що здатна до активної самостійної розумової і духовної діяльності.

Самостійність — одна із властивостей особистості, що характеризується двома факторами: по-перше, сукупністю засобів — знань, вмінь і навичок, якими володіє особистість; по-друге, ставленням особистості до процесу діяльності, її результатів і умов здійснення, а також зв'язками з іншими людьми, які складаються в процесі діяльності [2].

Відповідно вимог Болонського процесу, на сучасному етапі значна увага приділяється організації самостійної роботи студентів вищих навчальних закладів. Сформуванню міцних знань, вмінь і навичок можна лише завдяки правильно організованій системі самостійної роботи студентів.

Система самостійної роботи студентів являє собою сукупність взаємопов'язаних видів робіт, що взаємообумовлюють один одного і підпорядковані єдиним завданням.

При побудові системи самостійної роботи студентів варто враховувати основні дидактичні вимоги:

1. Отримання учнями глибоких і міцних знань, розвиток у них пізнавальних здібностей, формування вмінь самостійно отримувати, розширювати та поглиблювати знання, використовувати їх на практиці.

2. Відповідність системи основним дидактичним принципам: доступності, системності, зв'язку теорії з практикою, творчої активності, навчання на високому науковому рівні.

3. Завдання повинні бути варіативними.

4. Послідовність виконання самостійних робіт повинна логічно вистікати із попередніх і готувати ґрунт для виконання наступних.

Самостійну роботу поділяють на декілька груп, яким притаманні специфічні види діяльності:

- роботи, що спрямовані на отримання нових знань і вмінь самостійно отримувати знання із різних джерел: робота з підручником, з таблицями, схемами, з роздатковим матеріалом, досліди на заняттях та в

- домашніх умовах, вивчення принципу дії приладів за моделями і схемами, робота з додатковою літературою;
- роботи, що спрямовані на удосконалення знань, їх уточнення та поглиблення, вироблення вмінь використовувати знання на практиці: вирішення експериментальних, якісних, графічних задач, проведення експериментів на встановлення взаємозв'язку між явищами, спостереження з метою уточнення умов, в яких відбувається явище, складання задач;
 - роботи, основна мета яких формування в студентів умінь і навичок практичного характеру: побудова і аналіз графіків, виготовлення колекцій, гербаріїв, динамічних моделей тощо;
 - роботи, основна мета яких розвиток творчих здібностей: підготовка доповідей, рефератів, розробка нових варіантів дослідів, розробка методики постановки дослідів, побудова гіпотез, виконання дослідів з елементами наукового дослідження [1].

На природничому факультеті Полтавського державного педагогічного університету імені В.Г. Короленка враховуються різні групи та види самостійної роботи студентів. Наприклад, у процесі викладання практичного курсу фізіології рослин (доц. Яланська С.П.) використовуються такі види самостійної діяльності: вивчення принципу дії приладів за моделями і схемами, робота з підручником, з таблицями, схемами, з роздатковим матеріалом, проведення експериментів на встановлення взаємозв'язку між явищами, спостереження з метою уточнення умов, в яких відбувається явище, робота з додатковою літературою, побудова гіпотез. У процесі вивчення курсу «Методика викладання основ сільського господарства» студентами виготовляються динамічні моделі, роздатковий матеріал, готуються доповіді, здійснюється побудова гіпотез, складання задач.

При виконанні різних видів самостійної роботи у студентів підвищується пізнавальна активність, формуються глибокі міцні знання, вміння регулювати власну діяльність, успішно її організувати.

Література

1. Глухих Е.В. Самостоятельная работа студентов как средство повышения познавательной деятельности. — В сб.: Совершенствование подготовки будущего учителя. — Уссурийск, 1993. — 165 с.
2. Гончаренко С. Український педагогічний словник. — Київ: Либідь, 1997. — 374 с.